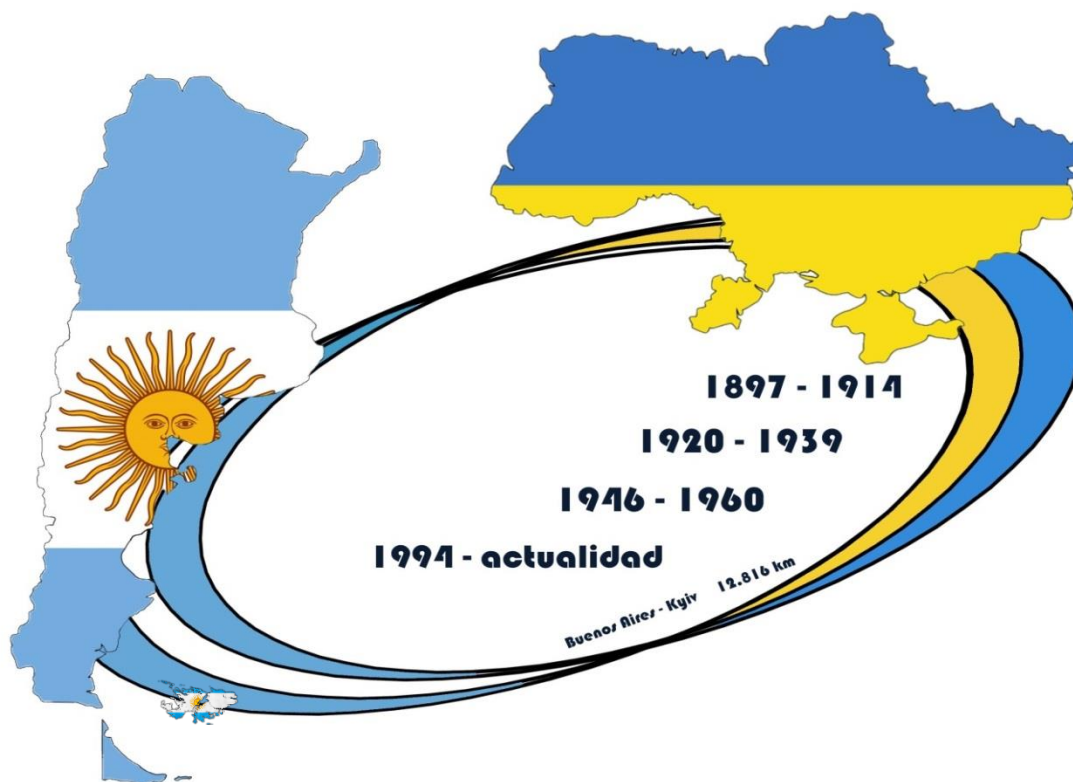

Посольство
Аргентинської Республіки
в Україні

представляє

«У ПОШУКАХ МОГО
КОРІННЯ»

№9

Вступне слово

Я рада вітати вас на сторінках дев'ятої публікації «У пошуках мого коріння», цифрового інформаційного видання періодичного характеру, підготовленого Посольством Аргентинської Республіки в Україні, що має за мету познайомити з особистостями українського походження в науковій, культурній та бізнесовій сферах Аргентини та з персоналіями, коріння яких пов'язане з українськими містами.

Історія української громади в Аргентині бере свій початок з кінця XIX століття та вважається сьомою українською діаспорою у світі за своєю чисельністю, яка за приблизними оцінками налічує 450 000 українців та їх нащадків.

Можна виокремити чотири головні, але не виняткові, хвилі міграції українців до нашої країни: 1897-1914 років, 1920-1939, 1946-1960 рр., та з 1994 року до нині. Перша організована міграція країнців відбулася до міста Апостолес у провінції Місіонес. Кожна з цих хвиль дала Аргентині багато цінних особистостей, оскільки як відомі люди, так й ті, хто залишається невідомим для широкого загалу, своєю працею, зусиллями, творчістю, цінностями та знаннями зробили значний внесок у формування сучасної Аргентини.

Слава про щедру гостинність Аргентини досягла далекої Східної та Центральної Європи. Наша країна відкрила свої двері для потужної та плідної серії міжнародних міграцій.

Важливо виокремити ту роботу, яку виконують організації української діаспори в Аргентині в пошуках збереження українських традицій в нашій країні.

Команда Посольства Аргентинської Республіки в Україні

Наразі Українська Центральна Репрезентація (RCU) (www.rcukra.com.ar), яку очолює знаний нейрохірург та Почесний консул України в провінції Буенос-Айрес, Д-р. Педро Лилик (<http://lylyk.com.ar/>), об'єднує понад 30 асоціацій української діаспори, основними членами яких є Українське культурне товариство ПРОСВІТА (www.prosvita.org) на чолі з Арх. Хорхе Данилишиним та Українське Товариство "Відродження" під керівництвом Віктора Будзінські.

Українська палата торгівлі і промислу в Аргентині (CAUCI) (www.cauci.com.ar), Президент Інж. Фернандо Сфейр та Виконавчий директор Олег Яхно, з моменту свого заснування в 1992 році проводить інтенсивну роботу з просування двосторонньої торгівлі.

Заглиблюючись в історію Аргентини можна дізнатись про українців та нащадків українців, які досягли успіху в різних галузях та сферах, як на національному рівні, та і в різних регіонах нашої країни та навіть на міжнародному рівні.

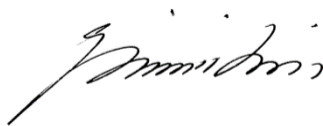
Варто згадати про таких особистостей як біохімік та лауреат Нобелівської премії з медицини Сезар Мільштейн, піаністка Марта Аргеріч,

музикант-фольклорист Орасіо Еухеніо "Чанго" Спасюк, поетеса Алехандра Пісарник, письменник Сесар Тіемпо, актор й музикант, член музично-гумористичного гурту "Les Luthiers" Маркос Мундсток, засновники та власники комплексів по вирощуванню та переробці мате "Росамонте" Деметріо Гренюк та "Романсе" Мігель Анхель Герула, автор нещодавньої публікації про українську громаду "Наші люди" Хорхе Баланда, олімпійський призер Педро Стецюк, метеоролог Надія Зинченко, біохімік та вірусолог Пабло Голдшмідт, демограф-дослідник української діаспори, випускник Університету Буенос-Айрес Олег Воловина, колишній футболіст Хосе Чатрук, футбольний тренер Хосе Нестор Пекерман серед багатьох інших.

Розповіді наших героїв розміщені в алфавітному порядку, всі історії: ті, які містить це видання, та ті, які будуть опубліковані протягом року, публікуються зі згоди героїв та не носять вичерпного характеру, а натомість прагнуть передати багатство в різноманітті життєвого досвіду респондентів, включаючи особистостей української громади, знаних на міжнародному рівні, які досягнули великого визнання в суспільстві, що у свою чергу відображає дієвість зв'язку між Аргентиною та Україною.

Цей інформаційний бюлетень є відкритою, міжрелігійною, всеохоплюючою ініціативою для участі нових діячів української громади в Аргентині. Я вітаю тих, хто зацікавлений прийняти участь у наступних випусках та запрошую поділитися своїми історіями, спогадами та досвідом, написавши нам на електронну адресу eucra@mrecic.gov.ar.

З найкращими побажаннями,

Елена Летісія Мікусінскі
Посол Аргентинської Республіки в Україні

Передмова від Народного депутата України Святослава Юраша

Голови підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва

**Депутат
Святослав Юраш**

2020-ті роки мають стати особливими у відносинах між Україною та українською діаспорою. Наші громади у містах та містечках Аргентини вже більше ніж за сто років заклали підвалини для особливих відносин між нашими державами. Ми вже давно не незнайомці, а скоріш старі приятелі. Незважаючи на тисячі морських миль між нами, наші народи стали сусідами. Українці та аргентинці живуть на одних вулицях, слухають схожу музику та їх діти грають на тих самих майданчиках.

Мене завжди захоплював феномен діаспори. Однаково величним є і та сміливість, яку проявили емігранти при подоланні всіх труднощів, пов'язаних із переселенням, і доброта та щирість народу, який їх прийняв. І у свій час аргентинський народ неодноразово сприяв нам, іноземцям з іншого континенту, у пошуках прихистку, роботи та, найголовніше свобод. Не отримавши землю в Україні, ми отримали змогу обробляти її в Апостолесі. Тікаючи від політичних переслідувань, нам надали свободу слова, і ми почали друкувати «Українське слово». Рятуючи своїх дітей від економічного занепаду, ми змогли віддати їх в аргентинські школи та університети міста Беріссо. Для 300 000 тисяч українців Аргентина стала землею можливостей і розвитку. І таким чином ще з кінця XIX століття аргентинці роблять все можливе задля збереження наших традицій, мови та віри.

Відносини Буенос-Айреса та Києва мають 300 000 тисяч можливостей, мостів та історій дружби. Закордонні українці Аргентини є найкращими послами України у всіх сферах без виключень. Від медицині і до спорту, вони пишуть історії одночасно двох країн, які так далеко один від одного на політичній мапі, але поряд за спільними ідентичностями. Адже бути сусідами, знаходячись на різних континентах, - це диво, яке стало можливим завдяки гостинності аргентинського народу та сміливості українських емігрантів.

Нове покоління українських дипломатів та політиків має вибудувати особливі відносини із українською діаспорою в Аргентині. Про неї мають більше писати в підручниках з історії, нові освітні програми обміну мають створитися між університетами обох країн, глибше співробітництво повинне вибудуватися у царині культурної дипломатії. Без перебільшення, Українська держава має створити всі можливості для діаспори та її легкого відвідування України, вивчення історії та, особливо, мови. Адже українці – це велика сім'я, що живе на кожному континенті, і ми маємо знати більше про своїх родичів.

Особливі можливості для подальшої співпраці існують, вочевидь, у сферах сільського господарства, медицини та ІТ. Це ті три базові площини, що є однаково важливими для наших країн і на яких можна створити спільну візію двосторонніх відносин. У розроблені дорожньої карти спільного майбутнього Аргентини та України мають брати участь, перш за все, українські сім'ї міст та селищ нашого латиноамериканського друга та партнера. Така карта мала б включати в себе їх досвід, знання та бачення можливостей та викликів: від питань поглиблення торгівлі і до зусиль щодо зменшення викидів CO₂ у атмосферу.

Для кожного з українців історія діаспори є особливо надихаючим прикладом віри в себе, сміливості та гостинності. Це історія про свободу, втрачену на Батьківщині, та знайдену у новій країні. І наша вдячність

аргентинському народу за таку допомогу має бути закарбована у конкретних прикладах співробітництва, яке буде покращувати життя обох народів.

Святослав Юраш*

**Святослав Юраш - Народний депутат Верховної Ради України IX скликання з серпня 2019 року, обраний по загальнодержавному багатомандатному округу за списком політичної партії "Слуга народу". Голова підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва. Глава Постійної делегації у Парламентській асамблеї ГУАМ, заступник члена Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській асамблеї ЄС - Східні сусіди (ПА ЄВРОНЕСТ), керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Республікою Індія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Федеративною Республікою Бразилія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Ірландією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Румунією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Державою Ізраїль, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Японією, секретар групи з міжпарламентських зв'язків з Сполученими Штатами Америки.*

Сесілія Рот

Сесілія Рот

Акторка

Сесілія Едіт Ротенберг Гуткін (Буенос-Айрес, 8 серпня 1956) - всесвітньо відома аргентинська актриса кіно, театру і телебачення.

Володарка численних нагород, серед яких: дві кінопремії "Гойя" та Європейський кіноприз.

Батько Сесілії Абраша Ротенберг, який народився в Україні, приїхав до Аргентини в дитинстві разом зі своєю матір'ю до батька, що мешкав у Буенос-Айресі. Ми окремо говоритимемо про надзвичайну постать батька Сесілії та його визначу професійну діяльність, наразі ми можемо зазначити, що він

закінчив університет, економіст за фахом, є плідним письменником, редактором та журналістом. Мати Сесілії Діна Гуткін Сапоснік (Діна Рот) була відомою співачкою. Діна народилася в Мендосі, а її дитинство пройшло в Сантьяго-де-Чилі.

Брат Аріель Рот є видатним музикантом і проживає в Іспанії.

Сесілія Рот розпочала свою акторську кар'єру в Аргентині, в 1976 році оселилася в Іспанії, рятуючись від військової диктатури. У 1989 році Сесілія одружилася з Гонсало Хілем. Шлюб розпався у 1992 році. Пізніше вона вийшла заміж за аргентинського співака та пісенника Фіто Паеса. У пари є син.

Сесілія Рот тріумфувала в іспанському кіно з перших своїх кіноробіт: "Зелені луки" Хосе Луїса Гарсі, "Несамовитість" Івана Сулуети та "Лабіринт пристрастей" Педро Альмодовара.

У Сесілії великий перелік фільмів різноманітного тематичного спектру: "Місце у світі" та "Мартін (Аче)" режисера Адольфо Арістарайна, також її

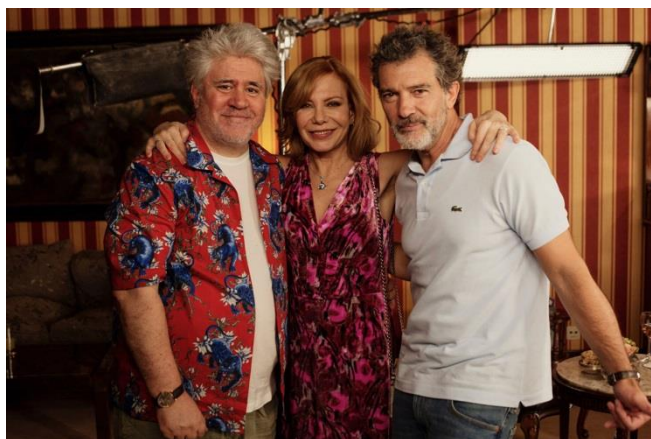
головна роль у стрічці Альмодовара "Все про мою матір". Фільми цих режисерів принесли їй премії "Гойя" за найкращу жіночу роль.

На телебаченні Сесілія знялася у серіалі "Заради кохання" разом з Арнальдо Андре та Марітою Баллестерос, у фільмах "Дев'ять місяців" і "Лаура і Зое" вона працювала разом із Сусу Пекораро, в "Епітафії" її партнерами були Хуліо Чавес і Леонардо Сбараглія, у серіалі "Поводься зі мною добре" - Хуліо Чавес.

Окрім приголомшливої кар'єри в кіно і на телебаченні, вона з великим успіхом виступала на театральних сценах Аргентини та Іспанії. У період з 2013 до 2014 року Сесілія працювала над виставою Філіппа Бласбенда "Порнографічні стосунки" у парі з Даріо Грандінетті.

Вона є членом-засновником Академії кіномистецтв та наук Аргентини, другим віце-президентом її першої Ради директорів. Плідний професійний здобуток Сесілії включає:

Сесілія з Педро Альмодоваром та Антоніо Бандерасом на зйомках фільму "Біль і слава"

Кінематографічні роботи:

Не чіпайте дівчину (1976)
Швидко вирости (1977)
Несамовитість (1979)
Зелені луки (1979)
Родина, добре, дякую (1979)
Пепі, Люсі, Бом та інші дівчата (1980)
Пепе, не чіпай мене (1981)
Лабіринт пристрастей (1982)
Нескромні чари розпусти (1983)
Що я зробив, щоб заслужити це? (1984)

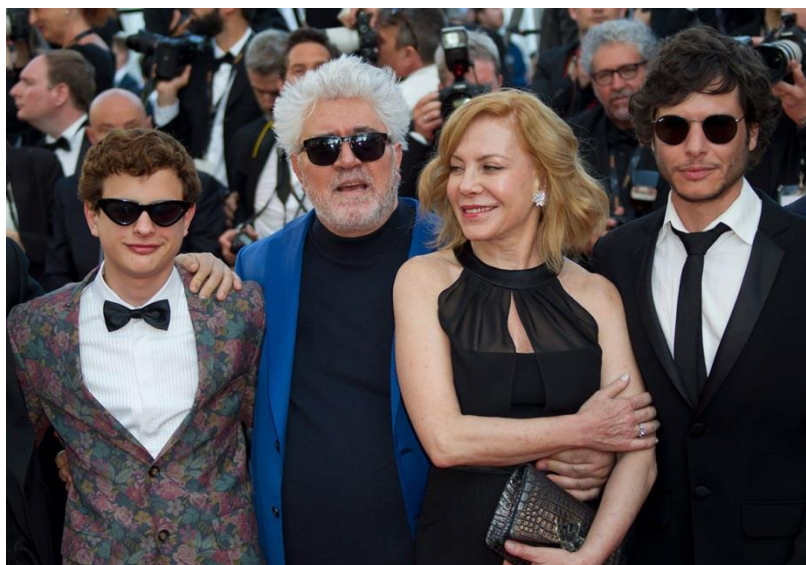
Таємний сад (1984)
Кохання Кафки (1988)
Я, найгірше творіння з усіх (1990)
Жити мертвою (1991)
Місце у світі (1991)
Мартін (Аче) (1997)
Попіл раю (1997)
Все про мою матір (1999)
Друга шкіра (2000)
Ніч із Сабріною Лав (2000)
Антигуа, моє життя (2000)
Приватне життя (2001)

Камчатка (2002)
Дочка людюїда (2003)
Настануть інші дні (2005)
Диван-ліжко (2006)
Порожнє гніздо (2008)
Шлюб (2012)
Закохані пасажери (2013)
Години (2016)

Хлібні крихти (2016)
Ангел (2018)
Біль і слава (2019)
Втікач (2019)
Сімейні злочини (2020)
До неба туди-назад (2020)
Чорний пляж (ТВА)

Телевізійні роботи:

Дев'ять місяців (1994-1995) El Trece
Епітафії (2004-2009) HBO
Відчайдушні домогосподарки (2006) El Trece
Поводься зі мною добре (2009) El Trece
Обранець (2011) Telefe
Пакт (2011) América TV
Терапія (третій сезон) (2014) Televisión Pública Argentina
Історія одного клану (2015) Telefe
СуперМакс (2017) Rede Globo / Televisión Pública Argentina
Причал (2019) Movistar +
Міжнародні (2020) Telefe

**Лоренцо Ферро, Педро Альмодовар, Сесілія Рот
та Луїс Ортега під час Канського
кінофестивалю**

Інтерв'ю з пані Сесілією Рот, яке провела пані Посол Елена Летісія Мікусінскі 14 січня 2021 року

Сесілія Рот,
Фото: @abrasharotenberg

“ Я розповім вам кілька історій, які закарбувалися в моїй пам'яті. Насамперед хочу зазначити, що моя бабуся, мати мого батька, досконально володіла українською мовою. Опанувавши іспанську, вона припинила розмовляти українською мовою, оскільки їй не було з ким спілкуватися. Напевно, мій батько розкаже вам про це точніше. Він сам почав говорити іспанською, тому що з нього насміхалися, адже батько був іммігрантом, як і багато інших італійців, іспанців тощо.

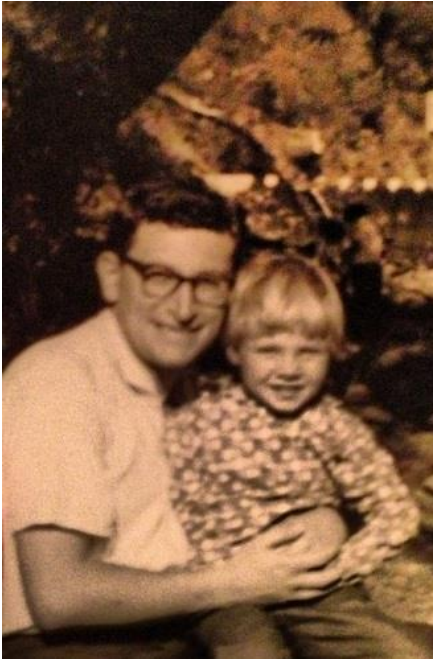
Я пам'ятаю неперевершені страви моєї бабусі. Вона чудово готувала. Нажаль, ані мама, ані батько, ані я – ми не навчилися так готувати, отже, кулінарна традиція, пов'язана з Україною, була втрачена в моїй родині.

Я зберігаю дуже гарний спогад про свою бабусю. Вона покинула Україну з моїм батьком у 1936 році, щоб вирушити до Аргентини. Це сталося перед Другою світовою війною. Мій дідусь приїхав у Буенос-Айрес шістьма роками раніше. Мій батько не пам'ятав свого батька, оскільки той поїхав, коли йому було лише кілька місяців. Нарешті в Аргентині сім'я возз'єдналася та їм вдалося відновити зв'язок між батьком і сином. Стосунки між ними завжди були дуже особливими.

Сесілія Рот з братом Аріелем Ротом

Фото: @ceciroth

**Сесілія Рот із батьком
Абрашею Ротенбергом**

Фото:@ceciroth

Вважалося, що всі брати і сестри моєї бабусі, а у неї їх було шестеро, загинули під час війни, адже жодної інформації про них не було. Однак у 1963 році бабуся отримала листа, який було відправлено з Радянського Союзу, де йшлося про те, що всі її брати і сестри живі. Тож вони вирішили з моїм батьком поїхати до Радянського Союзу, щоб з ними зустрітися. Їм довелося пройти нескінченні процедури отримання дозволу на в'їзд в Україну, яка на той час належала до Радянського Союзу. Мій батько зміг повернутися до свого коріння, возз'єднатися зі своєю родиною. Я пам'ятаю, як мою бабуся приголомшила ця подія, адже майже 32 роки вона жила з думкою, що у неї немає родини, і ось через стільки років їй вдалося з усіма рідними знову зустрітися. Бабуся подорожувала до родичів одна, потім знову з моїм батьком, отже, сімейні зв'язки налагодилися.

Пізніше одна з двоюрідних сестер батька змогла відвідати його в Іспанії, де він на той час перебував. Деякі наші родичі емігрували до Канади, США, кожен обрав свій шлях. Ця історія стала знаковою для мене, оскільки я була дуже маленькою, коли це сталося, для мене все було, наче в казці, де здійснилася мрія, ніби події розгорталися у фільмі з непередбачуваним кінцем. Захоплююче приєднання і сприйняття нової реальності, після того, як моя бабуся 32 роки була впевнена, що вона одна, що ні з ким її не поєднують жодні сімейні зв'язки, аж раптом виявляється, що всі її родичі живі. Вони сумували за нею, хотіли її знайти і побачити. Моя бабуся була старшою у сім'ї, вони були сиротами, оскільки їхні батьки померли дуже молодими, отже, моя бабуся піклувалася про своїх братів і сестер. Після багатьох років пошуків вони змогли її знайти, їхня відданість і наполегливість перемогли, зважаючи на те, що вони й гадки не мали, де вона перебувала.

Батько навіть написав книгу на цю тему: "Останній лист із Москви", деякі з них жили в Москві, але походили з України. Я глибоко вражена цією історією, цим родинним возз'єднанням.

Крім того, мої родичі є українськими євреями, отже, українські коріння змішалися з єврейськими. Це був час великої бідності в Україні, страви готувались з того, що було під рукою. В Аргентині я пам'ятаю, як бабуся готувала буряковий суп, який називається борщ, який мені дуже подобався. Додавалося трохи сметани, його можна було їсти гарячим або холодним. Вона робила такий рис, який не був рисом, це був злак, який називався "каша із пшениці". Дуже було смачно. Тепер, коли моєї бабусі немає, я більше не маю можливості куштувати ці типові продукти. Отже, коли я поїду до України після COVID, я буду з радістю згадувати смаки свого дитинства.

Наше прізвище німецького походження. Моє прізвище - Ротенберг, що означає щось на кшталт "червона гора", це не українське чи російське прізвище, декілька поколінь моїх пращурів жили в Україні. Пізніше моя бабуся переїхала працювати до містечка, яке в той час називалося Магнітогорськ, поруч з Уральськими горами, де умови життя були дуже суворими.

Бабуся була вчителькою, працювала з дітьми, їздила до Москви на заробітки, бо їй потрібно було зібрати гроші, щоб мати можливість емігрувати до Аргентини. Мій дідусь, її чоловік, надіслав їй квиток із Буенос-Айресу через сім років. Коли вони прибули в Буенос-Айрес, лише тоді він побачив свого сина, якому було вже майже вісім років. Як я вже згадувала раніше,

мій дідусь поїхав, коли моєму батькові було кілька місяців. Мій дідусь вирішив поїхати до Буенос-Айресу, бо там жив його брат,

який запросив його разом створити компанію. Вони заснували компанію з виробництва плащів та парасольок, побудували будівлю поруч, де мешкала вся родина. Коли мої батьки одружилися, вони жили у цій будівлі разом із моїми бабусею і дідусем по матері, цей будинок поєднувався з магазином і фабрикою. Мій дідусь та його брат мали дуже дивні стосунки, вони спілкувалися між

**Сесілія Рот із сином Мартіном та батьками
Абрашею Ротенбергом та Діною Рот**
Foto: @ceciroth

собою через своїх дружин, оскільки багато сварилися, але при цьому залишалися партнерами. Вони були дуже працьовитими.

Після семи років розлуки з чоловіком, для моєї бабусі, молодої жінки 25 - 26 років, цей новий етап життя був справжнім випробуванням.

Однією із сімейних історій, яку згадує мій батько після прибуття до Аргентини, це його комфорт, адже він мав свою окрему кімнату, раніше батько завжди спав у кімнаті разом зі всіма дітьми. Його місто Теофіполь було невеликим, родина мого діда вважалася заможною, бо вони мали корову, коня та козу, вони займали привілейоване місце в межах містечка, у них було більше можливостей виробляти свою їжу та споживати її.

Деякі родичі залишилися. Мій батько розповість про це краще за мене. Родина емігрувала до різних країн, я не знаю, чи залишився хтось із них в Україні, чи всі оселилися в Москві, я насправді цього не знаю, але розумію, що родичі мешкають у тій частині світу.

Мій батько підтримує контакти з деякими з них через Facebook, вони шукали його і знайшли. Ротенберги є в Україні, Росії та Німеччині, з деякими з них ми підтримуємо зв'язок.

Я маю бажання відвідати Україну, адже я дуже хочу знати, де народився мій батько, дізнатися про походження моєї родини. Я з нетерпінням чекаю цього! Сподіваюся, це станеться, можливо, я представлятиму фільм на фестивалі або це буде просто подорож”

Сесілія Рот і Абраша Ротенберг
Фото: @abrasharotenberg

Роксолана Гнатюк

Роксолана Гнатюк

**Лікарка-психіатр, кандидат
медичних наук з психіатрії
(Ph.D.), письменниця та
художниця**

З дитинства малювала, закінчила Тернопільську художню школу. Її графічні роботи прикрашали виставкові зали, були ілюстровані у журналах та книжках. Серед таких робіт – "Нація золотих комірців (психоінформаційна концепція України)" Ігоря Каганця, серія посібників для дитячого розвитку: "Сховалася буква", "Сховалася цифра", "Hidden letter". Свого часу була наймолодшою художницею, що мала персональну виставку рисунків в Тернопільському обласному художньому музеї.

Закінчила Тернопільську українську гімназію ім. І.Франка, згодом Тернопільський державний медичний університет ім. Івана Горбачевського. Навчалася в магістратурі та аспірантурі цього вузу. Упродовж навчання брала активну участь в науковій роботі університету. Захистила кандидатську дисертацію в Харківській медичній академії післядипломної освіти МОЗ України на тему «Вихід неврастенії та дисоціативних невротичних розладів». Працювала на посаді доцента кафедри неврології, психіатрії, наркології та медичної психології ТДМУ. Теми наукових досліджень: асиметрія мозку, ліворукість, невротичні розлади, міжособистісні взаємовідносини, психологічні особливості та розвиток дітей, арт- та дельфінотерапія. Авторка численних наукових (більше 100) і популярних статей, книжок, в тому числі співавторка монографії "Асиметрія мозку та ліворукість" та авторка посібника "Підготовка ліворукої дитини до письма". Має наукові винаходи. Член Української спілки психотерапевтів (УСП).

Публікувала свої статті для «Голосу Америки» та сайту mind.ua, а також в таких виданнях як: суспільно-політичний тижневик „Дзеркало тижня”, в українських журналах: „Ліки України”, „Мистецтво лікування”, „Health.Medix”, „Домашній очаг Україна”, „Единственная”, „Teenager”, „Здоров’я жінки в Україні”, „Жінка“, „Cosmetology”, американському журналі „The Health Magazine – Здоров’є”, популярному аргентинському журналі „Caras”.

10 років тому переїхала в Аргентину. Навчалася в магістратурі з психоаналізу в аргентинському університеті ім. Джона Кеннеді (Universidad Argentina John F.Kennedy).

Авторка книжок "Україна, її ідентичність та культура" (Buenos Aires, 2018) та "Жінки України" (Buenos Aires, 2019). Ці книжки вийшли завдяки патрунуванню Консульства України в провінції Буенос-Айрес та особистій підтримці

Роксолана Гнатюк зі своїм старшим сином на Софійській площі, Київ

Почесного консула, Голови Української Центральної Репрезентації в Аргентинській Республіці професора доктора Петра Лилика.

Робота "Україна, її ідентичність та культура" - це перша книга видана в Аргентині, українцями, а саме: Почесним Консульством України в Провінції Буенос-Айрес. Книга видана трьома мовами: іспанською, українською та англійською. Вона спрямована на різноманітну аудиторію, як на українську,

Презентація книги «Жінки України» на 45-ому Міжнародному ярмарку книги у Буенос-Айресі, 10 травня 2019 р.

так і на аргентинську, зокрема, для нащадків українців четвертого та п'ятого поколінь.

Ця праця описує найцікавіші факти про Україну, про символи України (вишиванку, писанку, бандуру, калину тощо), про історичні постаті такі як: Ярослав Мудрий, Володимир Великий, Тарас Шевченко та ін. Ця книжка була презентована в Києві на інавгурації пам'ятного знаку на честь Генерала Хосе Франсіско де Сан-Мартіна організовною Посольством Аргентинської Республіки в Україні 22 серпня 2018 року. Книжка "Україна, її ідентичність та культура" є нині навіть у бібліотеці української

Роксолана Гнатюк з Послом України в Аргентині (2013 – 2019) паном Юрієм Дюдіним та Почесним консулом, Головою Української Центральної Репрезентації в Аргентинській Республіці професора доктором Петром Лиликом

наукової станції "Академік Вернадський" в Антарктиді...

"Жінки України" - це книга про досягнення українських жінок, яка включає в себе неперевершені фігури такі як Анна Ярославни, королева Франції до Квітки Цісик з Нью-Йорку. Нагадуючи про таких жінок як Леся Українка або Ліну Костенко, яка була однією з провідних постатей покоління шістдесятників. Також в книзі описані життєві історії Лідії Макарухи-Іваницької та Галини Андреадіс. Обидві народилися в Україні, емігрували звідти маленькими дітьми і стали відомими в Аргентині. Лідія Макаруха була блискучою аргентинською лікаркою та громадською діячкою, а Галина Андреадіс - відомою концертно-камерною співачкою..

Роксолана Гнатюк зі своїми дітьми, Себастьяном та Стефанією

Презентація книжка "Жінки України" відбулася на ювілейному 45-тому міжнародному книжковому ярмарку в Буенос-Айресі (45^a Feria Internacional del Libro de Buenos Aires) в рамках конференції "Україна - це Європа" 10 травня 2019 року.

Одна з найновіших праць Роксолана Гнатюк – навчальний посібник "Моторні рученята (злагоджений розвиток півкуль головного мозку)" видавництва "Мандрівець" (Тернопіль, 2020). Це новинка для дітей дошкільного віку, які вчаться писати та для першокласників. Навчальний посібник "Моторні рученята" містить оригінальні вправи для симетричного малювання який допоможе малюкам гамонійно розвивати півкулі головного мозку. В навчальному посібнику використані також малюнки авторки.

Авторка пізнавально-фотографічного проекту «My Beautiful city - Buenos Aires». Основна ціль проекту: показати світові красу Аргентини та Буенос-Айреса. Роксолана Гнатюк мріє зробити фотовиставку про Буенос-Айрес, а згодом і написати книжку.

Її батько, Михайло Гнатюк, доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри топографічної анатомії в Тернопільському національному медичному університеті ім.Івана Горбачевського, двічі декан того ж університету, завжди підтримував проекти своєї доньки, як інтелектуально, так і морально. А також всіляко сприяла зростанню Роксолани і її мама, Лілія Гнатюк (Павлова) яка є лікарем-терапевтом, була головним терапевтом управління охорони здоров'я Тернопільської області.

Про батьків:

Я – лікар в третьому поклінні. Мої батьки - лікарі, а також лікарями були мої дідусь та бабуся по маминій лінії. Мій дідусь Антін Павлов був талановитим хірургом, а бабуся Ніна Павлова (Мокрецька) – прекрасним акушером-гінекологом.

**Роксолана Гнатюк зі своїми дітьми:
Сильвестром, Себастьяном та Стефанією**

Татів дід, наприклад, теж був лікарем. Він закінчив Віденський університет ще за панування Австро-Угорщини. Був військовим

лікарем під час першої світової війни. На жаль, він зник безвісти, і родина так і не знає, що з ним трапилося. Мій батько, хоч ніколи не бачив свого дідуся, але вирішив, як і він, стати лікарем, і названий Михайлом на честь свого дідуся..

Про дітей:

Я – єдина дитина у своїх батьків. Але у мене – троє дітей: Сильвестр, Себастьян та Стефанія. Я би хотіла, щоб у них залишилися приємні спогади про їхнє дитинство, щоб вони вирости щасливими людьми та знайшли своє місце у суспільстві. Хочу, щоб вони пам'ятали про своє коріння і мали цікаве та активне життя.

Про медицину:

Я вибрала своєю спеціальністю психіатрію, тому що мені була і є дуже цікавою людська природа та психіка людини. Люди вивчають далекий космос та морські глибини, але мозок людини є малодослідженим. Планую написати книжки на ці теми.

Чому почала писати про Україну?

**Проект Роксолани Гнатюк "My Beautiful city – Buenos Aires":
книгарня "El Ateneo Grand Splendid"**

Коли я приїхала в Аргентину я дуже сумувала за Україною. І почала більше читати про рідну країну, а потім і писати. Мене неймовірно тішить, коли я знаходжу якісь паралелі між Аргентиною та Україною. Наприклад, коли ми подорожували Неукеном, провінцією в Патагонії, то місцевий гірський пейзаж мені дуже нагадував українські Карпати.

Відома українська оперна діва Соломія Крушельницька, народилася на території сучасного Тернопілля, в моєму рідному місті є вулиця та музичне училище назване її іменем. Виявилося, що вона працювала в

Буенос-Айресі й співала у відомому театрі Колон та називала Аргентину "своєю третьою Батьківщиною". Соломія стала однією з героїнь моєї книжки «Жінки України». Такі зворушливі знахідки неймовірно гріють мою душу.

Про мій пізнавально-фотографічний проект «My Beautiful city - Buenos Aires».

Коли я жила в Україні, я майже нічого не знала про Аргентину, хіба про те, що тут танцюють танго, п'ють мате, та люблять футбол.

А коли приїхала сюди, то побачила, що Буенос-Айрес це одне з найкрасивіших міст світу. Столицю Аргентини не дарма називають "Парижем Латинської Америки", це неймовірно витончене місто з дивовижною європейською архітектурою. Тому, я вирішила розказати про це місто і започаткувала проект «My Beautiful city - Buenos Aires» – роблю фотосесії у визначних місцях. Наприклад, вже

побувала в найкрасивішому книжковому магазині світу El Ateneo Grand Splendid, найдавніший літературний кав'ярні Буенос –Айреса Grand café Tortoni, там випити філіжанку кави приходили Хорхе Люїс Борхес чи Карлос Гардель. Ці світлинки виставляю в інстаграм та на свою сторінку у соцмережі Фейсбук. Пишу коротенькі тексти іспанською, українською та англійською мовами. З часом сподіваюся, що мій проект «переросте» у виставку або й цілу книжку... Природа у Аргентині теж просто казкова, тут є все: і високі гірські вершини, і багатокілометрові пляжі, і тропічні джунглі, густі ліси й розлогі степи, кришталево чисті водоспади.

Хочеться показати людям — і тим, які живуть тут, і тим, що далеко — скільки довкола нас краси, і як важливо вміти її помічати...

Які родинні зв'язки пов'язують Вас з Україною?

Я народилася в Україні, мої

Проект Роксолани Гнатюк «My Beautiful city – Buenos Aires»: "Grand café Tortoni"

Роксолана Гнатюк зі своїми дітьми, Себастьяном та Стефанією

батьки та багато друзів живуть в Україні. Маю деякі проекти в Україні.

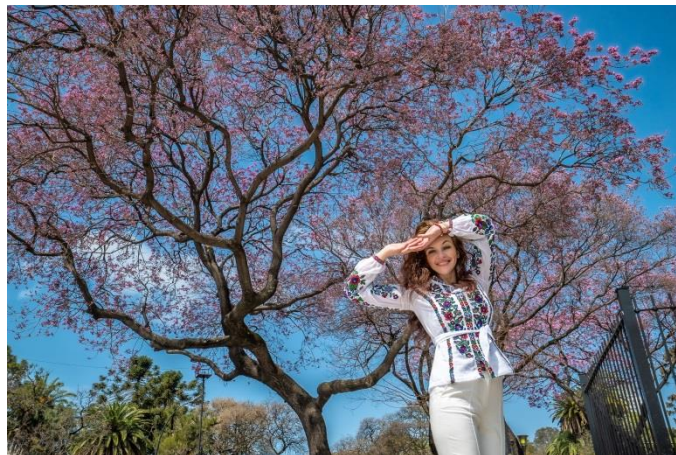
У якому населеному пункті проживає Ваша родина?

Мої батьки живуть у мальовничому місті Тернополі. Старший син Сильвестр зараз теж живе в цьому місті.

Родина мого батька - з Борщівського району Тернопільської області, а батьки мами – з Вінничини. З собою в Аргентину я взяла дві свої дитячі вишиваночки. Одну вишивала для мене моя бабуса Ніна, це сорочка в стриманому та елегантному стилі центральної України. Іншу вишивала бабуса Софія – ця вишиваночка барвиста та кольорова, з елементами природи, яка притаманна західній Україні.

Зберігаєте або пам'ятаєте будь-які традиції?

У мене є колекція вишиваного одягу. Коли я одягаю вишиванку, я відчуваю себе дуже захищеною, ніби мене маленьку обіймає мама. Вишивана сорочка моєї бабусі Софії Гнатюк з Борщівського району Тернопільщини - найдавніша з моєї колекції. Бабуса вишивала цю сорочку, ще зовсім молодого дівчиною. Кажуть, що кожна з борщівських вишиванок унікальна, і практично не існує двох ідентичних сорочок з цього краю. Є понад 50 різних технік борщівської вишивки. Ці сорочки так густо насичені візерунками, що на один рукав, наприклад, майстриня могла виготовляти більш ніж півроку.

**Проект Роксолани Гнатюк “My Beautiful city – Buenos Aires”:
цвіт жакаранди**

Я дуже зраділа, коли у мене народилася донечка, тому що я можу їй передати у спадок свою колекцію. І сподіваюся вона буде теж носити цей вишиваний одяг. Мої сини теж мають свої вишивані сорочки.

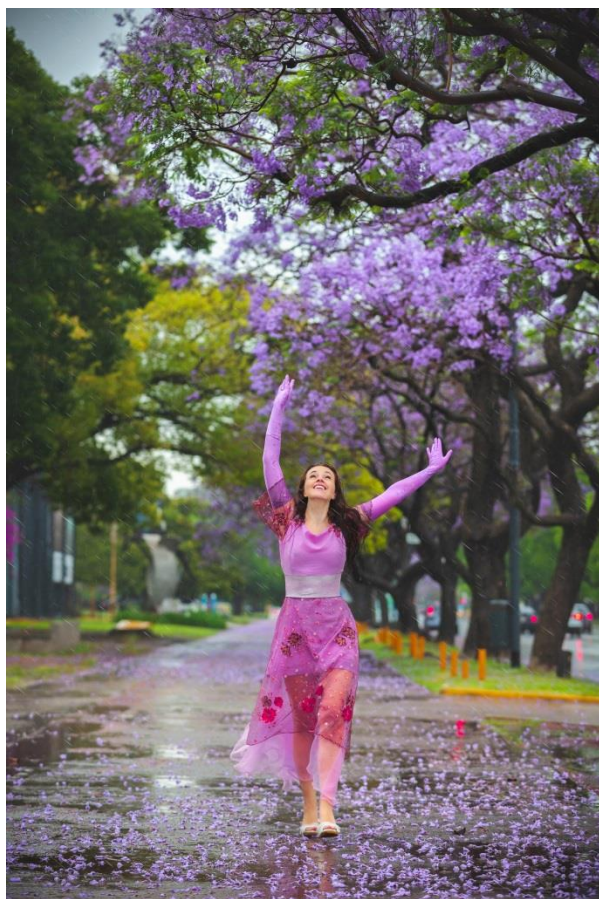
Чи є українські звичаї, які пов'язують Вас з Вашими предками?

Так, звичайно, у нашої сім'ї є свої звичаї. У ніч з 18 на 19 грудня до моїх дітей приходять святі Миколай і залишає їм подарунки під подушкою. Ми

святкуємо Різдво Христове і 24 січня, і 7 Грудня, та й Великодень святкуємо двічі. Мої діти люблять розфарбовувати писанки до Великодня, як роблять всі дітлахи в Україні. Готуємо українські страви, наприклад, мої діти неймовірно люблять вареники. Особисто я дуже люблю кутю на Святвечір.

Цікаво, що в Аргентині на Різдво готують солодкий хліб Pan Dulce схожий на українську паску, яку українці готують до Великодня. А на Великодень тут готується Rosca de Pascua - круглий аргентинський пасхальний хліб, що символізує вічне життя.

Звичайно, що вдома ми розмовляємо українською мовою, мій старший син – чудово розмовляє українською, молодші дітки – трохи гірше, але ми читаємо казки українською, я співаю дітям українські колискові. Сподіваюся, що незабаром моя молодша донечка заспіває пісню українською спеціально для дідуся та бабусі.

Проект Роксолани Гнатюк “My Beautiful city – Buenos Aires”:
цвіт жакаранди

Чи бажаєте поділитися спогадами, які пов'язують Вас з Україною?

Мое дитинство та юність пройшли в Україні. У дитинстві я дуже любила гостювати у моїх дідуся Антона та бабусі Ніни в смт.Гусятині на Тернопільщині. Часто згадую їх затишний будинок із великим садом навколо. Це був вишневий садок, і я неймовірно любила сидіти під вишнею і читати книги. Часом дідусь просив мене назбирати вишень для вареників, я залізала на дерево і спочатку їла ягоди, і лише потім вже збирала їх. Досі пам'ятаю, як дідусь чи бабуся кликали мене до будинку, а я сиділа на гілці, зривала вишні та листки лоскотали мені личко. А здвоєні вишеньки можна було повішати собі на вуха, наче сережки.

Інші дідусь та бабуся жили в Борщівському районі. Пам'ятаю, як

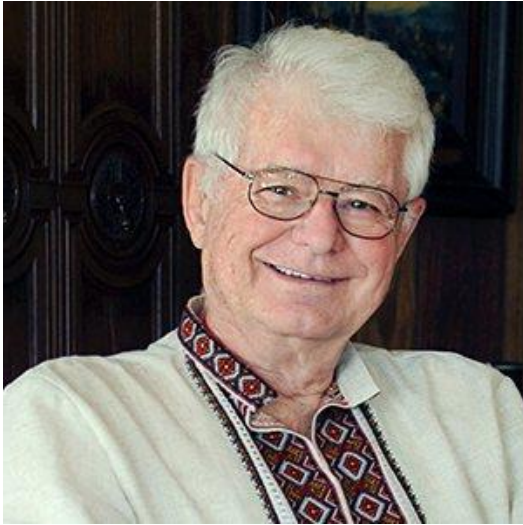
поїхала до них в гості вперше, і як мене вразили величні дністровські краєвиди. Моменти дитинства – це дісно наші найцінніші моменти.

Як Ви вважаєте, чи можливо в майбутньому поживавити зв'язки із країною ваших предків?

Я би хотіла, щоб у нас була можливість частіше відвідувати Україну. Ми були в Україні у вересні 2019 року і молодшим дітям дуже сподобалося.

Дуже шкодую, що завжди була заклопотанна або навчанням або роботою, і мало подорожувала Україною. У рідному краї є багато цікавих місць, які б я хотіла відвідати й показати своїм дітям. Сподіваюся, що в нас незабаром буде така можливість.

Др. Олег Воловина

Др. Олег Воловина

**Демограф, дослідник
української діаспори.
Випускник Університету
Буенос-Айреса**

Доктор Олег Воловина народився у Львові , Україна, виріс в Аргентині. Отримав ступінь бакалавра математики в Університеті Буенос-Айреса, ступінь

магістра соціології та статистики в Університеті Флориди в Гейнсвіллі, кандидат наук з демографії в Університеті Брауна і був докторантом в Університеті Вісконсіна в Медісоні. Викладав у університетах Флориди, Західного Онтаріо в Канаді та Північної Кароліни в Чапел-Хілл.

Олег є членом Центру слов'янських, євразійських та східноєвропейських досліджень при Університеті Північної Кароліни в Чапел-Хілл. Останні п'ять років він працював над демографією Голодомору - голодомору 1932–1934 років із командою демографів Інституту демографії та соціальних досліджень НАН України. Частина цього дослідження була проведена як дворазовий реципієнт програми

Fulbright Research.

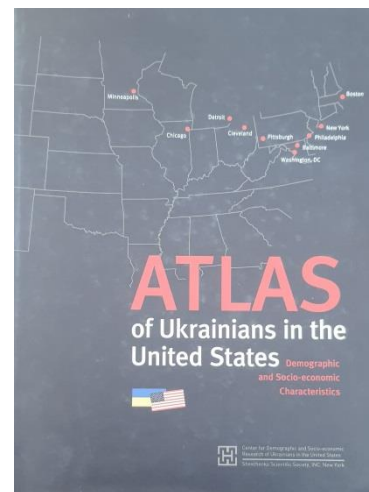
Львівська область

Олег також є засновником та директором Центру демографічних та

соціально-економічних досліджень українців у

США.

Його остання публікація - "Атлас українців у США".

"Зв'язки між Аргентиною та Україною"

**Др. Олег Воловина з Послом Еленою
Летісією Мікусінскі та Консулом Максом
Санчесом Ромеро,
23 травня 2019, Київ**

Мені задали таке запитання: що спільного між Аргентиною та Україною? Ці дві країни розташовані на різних континентах, мають абсолютно різні культури та історії, і до всього, їх відповідні імена починаються з першої та майже останньої літери алфавіту. На перший погляд логічна відповідь полягає в тому, що вони не мають нічого спільного. Але більш глибокий аналіз передбачає іншу відповідь.

Для початку прапори обох країн мають спільний колір - світло-блакитний, що символізує небо. Цей символ пов'язаний з великими

рівнинами, які охоплюють значну частину кожної країни: аргентинські пампаси та український степ. Обидва простори характеризуються родючою землею, яка становить основу великого сільськогосподарського потенціалу. Україна відома як "зернохосовище Європи", а Аргентина годує не одну європейську країну. Ці широкі та родючі землі породили два людські архетипи з багатьма подібностями: аргентинський гаучо та український козак. Його неприборканий характер, історія битв з ворожими елементами - індіанськими малоновими в Аргентині та татарськими вторгненнями в Україну - і боротьба з гнітючими урядами перевищують великі географічні відстані та їхні численні культурні відмінності. Їх тріумфи та поразки були увічнені в аргентинській літературі - "Мартін Фієро" Хосе Ернандеса, а також в українській народній музиці - думах (епічних піснях), які оспівують героїзм козаків.

Ще одним елементом, який об'єднує обидві країни, є велика кількість українських іммігрантів, які зробили свій внесок у розвиток північної Аргентини (особливо провінції Місіонес та Чако), та їх внесок у економічний, науковий та культурний розвиток країни. Аргентинські нащадки цих іммігрантів зробили великий внесок у медицину, точні науки, техніку, гуманітарні науки та мистецтво. Яскравим прикладом аргентино-українського культурного злиття є музика, створена Чанго Спасюком ,

композитором та музикантом-місіонером, який інтегрує народну музику з України та Аргентини в новий внесок у популярне мистецтво Аргентини".

Олег Воловина

Дякуємо за співпрацю у підготовці цього номера

Пані Сесілії Рот

Пану Пабло Сесару

Доктору Олегу Воловині

Пані Роксолані Гнатюк

Доктору Яремі М. Тауридському

Команді Посольства Аргентини в Україні

Алехандрі Василик

Лесі Мілютенко

Вікторії Казьмірук